

* * * * *

Знову день розтане. Синім павутинням
Вечір сонну землю ніжно обійма
І в яскравім небі зоряним створінням,
Згадкою в минуле ти зійдеш сама.

Згадкою в минуле, сполохом в майбутнє,
Трьом вітрам шаленим залишивши мить,
На прозорій ковдрі вечір незабутній
В неосяжну далеч тихо улетить.

Буде стежка в гаї аж до неба витись,
На Чумацькім Шлясі замете сліди...
Чародійка-осінь розкидає квіти –
Пелюстковий килим вранішній води.

І в долонях жарких, мов саме бажання,
Я зігрію промінь літнього тепла,
Щоб Зелена Зірка Вічного Кохання
В океані неба з хвилями пливла.

Щоб, коли додолу нахиляться верби
І в кареті білій з'явиться зима,
Зрозуміти: щастя іншого не треба
І напевно долі іншої нема...